

## Mikor?

— Purim ünnepére. —

Hálával telt szívvel állok elébed,  
A mért néped Hámánoktól megvédted!  
Oh, de a mig dicsőséged hirdetem,  
En hatalmas, irgalmas Istenem.  
Szívem, lelkem elszorítani érezem  
S könybe ázva, porba hullva kérdezem:  
Mikor lesz, hogy újabb Hámán nem támad?

Ki irgalmat mutatsz mindég irántunk,  
Ki annyiszor megadtad, mit kívántunk.  
Ki fényt küldtél, hogyha bíra virradtunk,  
Ki Pháraót csuffá tetted miattunk:  
Uram, Uram! mikor lesz, hogy népedet  
Nem kell egyre hős karoddal védened.  
Mikor lesz, hogy újabb Hámán nem támad?

Évezredek jönnek, mennek, elmúlnak,  
Csillagok is születnek, meg elhunynak,  
Itten mulik, ott meg támad valami,  
Fajt és nász dalt váltakozva hallani:  
Csak ellenünk maradnak meg egyképen,  
... Oh! én Uram, egyét mondj csak meg nekem:  
Mikor lesz, hogy újabb Hámán nem támad?

Mikor leszén békesség már számunkra,  
Mikor üszköt nem dobálnak házunkra,  
Mikor lesz a gyűlöletnek mulása,  
Szeretnek minden szívébe hullása,  
Mikor leszén ember, ember testvére,  
Mikor virrad igaz nap az estvére,  
Mikor lesz, hogy újabb Hámán nem támad?

Méltányosság mikor fakad részünkre,  
Mikor néznek hálával is népünkre.  
Nem hazudván, hogy pirulnak miattunk,  
Holott nekik eszményt, törvényt mi adtunk,  
Mikor lesz, hogy győzni fog az igazság,  
Mikor leszén olyan purim-vigasság,  
Melyre Hámán soha többé nem támad?

Roboz Andor.

## Márczius 15. Adár 14.

Volt egyszer egy király. Annak volt egy leghatalmasabb minisztere, akit Metternichnek híttak. Ez a leghatalmasabb miniszter a birodalom egy nemzetét meg akarta semmisíteni. Volt azonban az elnyomandó nemzet fiai közt egy lánglelkű férfiú, akit Kossuthnak híttak. Ennek lelkesítő szavai nyomán felbuzdult a tanuló ifjuság és egy szép tavaszi napon elnyomói fölé kerekedett. Kiszabadította a foglyokat. Szabadságot hirdetett a nemzetnek. A főváros örömmámorban uszott, világosság árasztotta el az ablakait. A leghatalmasabb miniszter eltűnt, Kossuth miniszter lett. A szabadság csarnokának kiépítését bevégezte egy nemesen érző asszony: Erzsébet királyné. Ez márczius 15-ike.

\* \* \*

Volt egyszer egy király. Annak volt egy leghatalmasabb minisztere, akit Hamannak híttak. Ez a leghatalmasabb miniszter a birodalom egy néptörzsét meg akarta semmisíteni. Volt azonban a megsemmisítendő

néptörzs fiai közt egy lánglelkű férfiú, akit Mardochainak híttak. Ennek lelkesítő szavai nyomán felbuzdult a tanuló ifjuság.\* Istent irgalmasságra hangolta. Az elnyomottak elnyomói fölé kerekedtek. Szabadság lőn hirdelve a néptörzsnek. A főváros örömmámorban uszott, világosság árasztotta el a házakat. A leghatalmasabb miniszter eltűnt, helyét Mardochai foglalta el. A szabadítás művét bevégezte egy nemesen érző asszony: Eszter királyné. Ez Adár 14-ike.

\* \* \*

E lapok t. olvasói előtt fölösleges hosszasan fejtegetni, hogy ha hazánk társadalmi viszonyait elfogultság, előítélet és rosszakarat nélkül, figyelemmel vizsgáljuk, arra a meggyőződésre jutunk, hogy egyetlen idegen néptörzs, egyetlen idegen elem sem forrott annyira össze a magyarral nyelvben és érzelemben, mint a zsidó. Az a zsidó, a kit még néhány évtizeddel ezelőtt kényszereszközökkel tartottak vissza a magyarosodástól. Az a zsidó, a kinek különös kegyelemként kellett kérni, hogy a haza szabadságáért életét áldozhassa. Az a zsidó, a ki ellen a föld alól keresnek ki ürügyeket, hogy majd sovizmussal, majd hazafiatlansággal vádolják.

És ennek az összeforrásnak, ennek a rohamos magyarosodásnak meg van a maga természetes oka. Jó része van benne a zsidó józan gondolkodásának, a mely megérteti vele, hogy Magyarország a magyaroké. A ki ebben az áldott országban élni és boldogulni akar, annak magyarnak kell lennie nyelvben és érzelemben, szívvel, lélekkel.

Elősegíti azonban ezt az összeforrást az a rokonszenv, amely a magyarok és zsidók történetében észlelhető közös vonásokból ered. Már egy régi magyar költő párhuzamot vont a zsidó és a magyar nemzet keletkezési története között. A zsidók kivonultak Egyiptomból. Utközben megverekedtek egy és más népekkel. Hosszu vándorlás után meghódították Palesztinát és ott hazát alapítottak. Ugyanigy a magyarok. Kivonultak Közép-ázsziából. Utközben leverték az őket feltartóztató népeket. Hosszu vándorlás után meghódították Pannoniát és itt hazát alapítottak.

Amde ezt a rokonszenvet, ezt a hasonlatosságot nem csak a honalapításnál, hanem a történet további folyamatában is megtaláljuk. A honalapítás által magyarok és zsidók egyaránt teljesen idegen, ellenséges indultu népek közé ékelődtek. Csupán folytonos háboruszkodás és óriási erőmegfeszítés árán voltak képesek nemzeti önállóságukat, nemzeti eredetiségüket és sajátágaikat megőrizni és fenntartani. Sőt a belviszály és pártoskodás, ami a zsidó-ország pusztulását és hazánknak annyi szerencsétlenségét okozta, szintén ilyen közös vonása a magyaroknak és a zsidóknak.

Az a két esemény, melynek évfordulója ez idén összeesik, mint a fenti vázlatokból kitetszik, szintén sok hasonlatosságot mutat. Egyiknél a vallás, a másiknál a nemzeti politika volt a rugó és mozgató erő, az a

\* Midrasch rabbah Eszter.

pont, mely körül a történet hullámai képződtek. De a szereplő személyek, az abszolutisztikus leghatalmasabb miniszterek roszakarata, eme szándékuk meghiusulása, az emberi jogok fényes győzelme, oly annyira egymáshoz hasonló jelenségek, hogy méltán ébresztenek bennünk kölesönös rokonszenvet. A kalendárium véletlenje, a két esemény évfordulójának találkozása hivatott bennünket megantitani, hogy magyaroknak és zsidóknak találkozniok kell. Sok közös vonásunk van a multban, legyen közös a jelenünk és jövőnk is. Ne keressük a faj- és vallásbeli ellentéteket, hanem egyesüljünk ott, ahol az egyesülés lehetősége föllelhető. És ez: a közös haza szeretete.

Mehr Miksa,  
rabbi.

## A purimi táncz.

Monolog.

— Irta: Haber Samu. —

(Fővárosiasan öltözött úri leány, kis asztalka előtt, zsellében ül; kezében ujság. Olvas. Néhány pillanat mulva megszólal félhalkan.)

Nini! A mélyen tisztelt zsidóságnak ünnepe lesz! (A lapot ölébe ereszti, elgondolkozva) Micsoda ünnep...?

(Fölkapja a lapot) Hogy töröm a fejem, hiába. Csak benne lesz az ujságban az is: minő ünnep! (Olvas) Csakugyan. Itt van. Purim, Zsidók farsangja! (A lapot újra ölébe ereszti: Tünődve) Purim... Zsidók farsangja... Ahá, tudom már! A zsidók farsangja.

A zsidóké? Hm. Én is az volnék, urak és hölgyek és mélyen tisztelt zsidóság. Az iskolában legalább mindig azt mondották nekem. Tudom, tudom, mert val'ásra is jártam. (Tiltakozó hangon) Kérem, kérem — az régen volt. Lehet egy három esztendeje, hogy kifogtak az iskolából. (Föláll, bókol) Tetszik látni, én már nagy leány vagyok. Már bálban is voltam. Még pedig többször. Tavaly történt először. Nem hiszik? kérdezzék csak meg a jogász-unokatestvéreimet, a kivel a souper-csárdást tánczoltam. Istenem, de jól mulattam (Dudorász):

»Vékony deszka-kerítés  
Jaj, be karcu teremtés!«

Uraim és hölgyeim, igen, igen ezt a nótát húzták. És mi raktuk, (Fölugrik, pár tánczlépést tesz) De hogy! (Megáll s az asztalkához támaszkodik, elgondolkozva) Hát mi mást tenne az ember, ha lány, farsangkor? Sőt, ha nem lány sem tehet egyebet. A pas de quatre-t a mama is járta. A papával. Istenem, milyen medvetáncz! (A szájára üt). Elszóltam magam...

Se haj, farsang van. A zsidók farsangja... És kee hiszi? Én nem... Pedig az ujságban van! Igen az ujságban. Így hallottam ezt egy operetteban. (Durczásan) Még sem hiszem! Nem én. Azért sem. Hát micsoda farsang az, a mikor nem is tánczol az ember? A kéresztények farsangja már elmúlt, benne vannak a bőjtben — és mégis tánczolnak. Ilyen bőjti tánczban én is részt vehetek. De zsidó farsangon nem tánczoltam soha, még bőjtben sem. (Panaszos hangon) Istenem, istenem, hát micsoda farsang is az, a mikor nem lehet tánczolni? Trallala (Egyet fordul, dudorász s néhány tánczlépést tesz). Pedig ugy szeretnék tánczolni! Idehaza a jourokon is tánczolunk — ámbár a jourunk nem mindig esik farsangba. De zsidó farsangkor soha! (Nyomatékosan) So-ha! Tetszik ezt érteni?

Bizonyosan azok a nagy szakállu, vén rabbinusok rendelték így! Miért? Micsoda bűn, vagy gonoszság az a táncz, a mikor párás levegőben, sok-sok parfüm-illattól elbódulva, ragyogó fényű csillárok alatt, nekitüzesedett arczczal, csaknem a tánczos vállára borulva, de minden-estre szorosan karjába simulva, keringőzik a fiatal lány? Sőt a mama is! Ah! (Néhány keringő-lépést tesz).

Vagy nem bűn és nem gonoszság? (Komolyan): Nem tiltjak rabbinusok? (Fenyegetően emeli föl öklét) Akkor reszkess Byzancz... Akkor engem megfosztanak egyetlen élvezetemtől... Akkor apácának nevelnek engem... Akkor talán betegápolónak... gyermekek gondozójának szántak, mint a Kunigunda kisasszonyt... Ez szörnyűség!

Tetszik tudni: ki az a Kunigunda kisasszony? (Mély hangon) A mi nevelőnőnk. A ki egyebet sem tud, mint »Qu'avez vous«-t vagy »Qu'est-ce que c'est que cela«-t

Uram, istenem, a kávét én is szeretem, de a »Qu'avez vous«-t. Brr...

De nem erről akartam most beszélni. Maradjunk csak a táncznál! (Komoly képet vág.) Diplomataizáljunk egy kicsikét. A papa a miniszterelnök (félre). A mama mindig úgy mondja, mikor választási, t. i. kalap-, ruha-választási költségekről van szó. (Édeskés hangon). Hol vagy papa? (Komolyan) Interpellációt jelentek be — napirend előtt. A fontos kérdéseket mindig így szokták elintézni a képviselőházban.

(Fölveszi az ujságot, fenhangon olvas.) Tekintettel az országban mindjobban elharapódzó... ki- és bevándorlásokra;

tekintettel továbbá a ki- és bevándorlások gazdasági káráira... tekintettel végül... a kozárookra...

Kérdem, van-e minderről tudomása a miniszterelnök — papa urnak s ha igen, mit szándékozik tenni mindennek megakadályozására, főképpen pedig, kérdem: mi fog történni a zsidó farsang rehabilitálása érdekében?

(Az ujságot leteszi, kezével legyint.) Kérem, kérem ne éljenezzenek! A miniszterelnök nem jelentkezik azonnali válaszára s mint a ház elnöke szokta, én is kimondhatom, hogy az interpelláció közölte fog a miniszterelnök ural.

Majd elfelejtem, hogy az interpellációt is elfelejtettem megokolni. Tehát, kérem szeretettel, a tisztelendő rabbinus urak nagyon megbecsülendő személyiségek, mert ők följegyezték számunkra a purimot. Szép históriát irtak róla. Az Eszter királynéét. Én ugyan sohasem olvastam magyarul, de az iskolában, valamikor régen hallottam felőle.

A tanár ur mesélte el. És mondotta, hogy nagy vigasság volt akkor, mert nagy bajtól szabadultak meg eleink. A vigasság emléket ránk örökitették az utódok s egy szent írásu könyvben azt is meghagyták, hogy ajándékokat küldenék egymásnak.

(Elkomoolyodva) Urak és hölgyek — önök mindnyájan bűnösök. Megszegték a szent írásu könyv parancsát — egyik sem küldött nekem ajándékot. De legbűnösebb a papa és a mama. Karácsonykor és újévkor, meg a születésem, sőt a nevem napjára is kedveskedtek nekem. Hol ruhával, hol könyvvel, hol kanári madárral. Legutóbb még arany karperecczel is. Ime, itt van a kezemen. (Emelt hangon) De soha, soha nem jutott eszükbe, hogy nekem purimra szerezenek kiválóbb örömet.

(Siránkozva.) Istenem, istenem! Milyen boldogtalan vagyok. Sütemény, kugler, nyalánság kerül asztalunkra purimkor; de, kérem, eper-krémet, Kugler czukorkát ehetem

először akkor is, mikor a Nemzetibe megyünk; másodszor pedig az Eszter könyvében, úgy gondolom szó sincs, nincs! nincs! nincs! az eper-krémről és a kugler-ről. (Elkomolyodva.) Ebben a szent írásu könyvben legfőlebb a kindli szerepelhetne.

A kindli, jaj, azt is majdnem úgy szeretem, mint a souper-csárdást. Hanem hát a mi szakácsnénk csak fin-torgatja az orrát, mikor a kindliről beszélek s azt mondja, hogy — dob-utczai divat.

Dob-utczai divat...! Ki hallott ilyet? Perzsiában nem volt dob utca. Ott csak táncz lehetett, de úgy látszik, az is a kindli sorsára jutott. Ugy kell, miért nem jegyezték föl a szent-férfiak, hogy tánczolni muszáj. (Elhülten.) Vagy tán föl is jegyezték, csak én nem tudok róla? Istenem, istenem, miért nem vagyok én szent tudós, hogy kikereshetném a szentírásokból, hogy purimkor okvetlenül tánczolni kell.

(A homlokára üt.) Megálljunk! Bizonyára az sem áll a szent-könyvekben, hogy a keresztények farsangján és böjtjében tánczoljunk — és mégis muszáj tánczolnunk! Így tehát, ha följegyezték a szent-férfiak, hogy purimkor tánczolnunk kell — tánczolni kell azért, mert ők azt így tartották jónak. — Ha pedig nem jegyezték föl — akkor azért kell tánczolva mulatnunk, mert hiszen olyankor is rakjuk, amikor ők ezt sehogy sem tarthatják helyenvalónak.

Urak és hölgyek, ez világos beszéd s azt hiszem, hogy farsangos időben ez elég meggyőző bizonyítás. Aki velem tart, kiáltsa, hogy éljen! s aztán jöjjön ide mellém, megyünk a papához küldöttségben. Az interpellációt személyesen fogom neki kiadni, a választ pedig rögtön — eljárjuk. (Nótára gyujt.)

Vékony deszka kerítés,  
Jaj be karsu...

Trallalalalalala!

(Függöny.)

## Vőlegény-fogás.

— Elbeszélés. Irta: Nolly Zsigmond. —

(Folytatás.)

Eschenbacheréknél folyt a nagy munka.

Ráchel asszony tett-vett a konyhában. Tojást, lisztet, cukrot, fahéjat és mandulát kevert össze ama pompás sütemény elkészítése céljából, amelyet, ha málnalével leöntve élveznek halandó emberek, minden néven nevezendő lakoma fénypontját köszöntik benne. A másnapi vendégségről ez a sütemény le nem maradhatott, sőt nyilvánvalóan az volt jövő sorsa, hogy a vőlegény-traktának ünnepélyes színt kölcsönözzön.

Flóra kisasszony a létrán mászkált, hogy a tulzásba esett tisztogatási kedv áldozataképpen immár le-szedett »fehér« függönyöket ismét megillető magas helyükre juttassa.

A közös szolgálo lótot-futott és mindenütt »borzasztó sokáig« maradt. Rachel asszony legalább így mondogatta, figyelembe sem vevén azt, hogy mennyi időbe telik az a sok kérdés-felelet, melylyel a gombavári összes szolgálók az Eschenbacherék cselédjét terhelték avégből, hogy megtudják »mi készül«.

Estefelé aféle haditanácsot ültek a háziasszony elnöklésével.

— Te, Eschenbacher, ebéd után egy kis sétára mégy vele s azután »kibeszélhetitek« magatokat. Vacsorát nálunk fog enni. Szombaton délelőtt megértethetik egymást a Flórikával s mindjárt ebédre is itt maradhat. Szombaton este elutazhatik s nyolcz napra rá jöhet a kézfogóra.

— De mamuskám, azt sem tudod még, hogy tesszik-e nekem, s hogy miként fog szerelmet vallani — jegyezte meg Flórika némi indignálódással.

— No, no, lányom, már hogy ne tetszenék, hiszen elég csinos ember.

— De, úgy látszik, miveletlen s nem fog szerelmet vallani tudni!

— Miveletlen? Hát mire való a miveltség? Ha tud annyit keresni, hogy tisztességesen eltart, elég mivelte.

— Még a Fourchamboult családot sem ismeri — szólt Flórika szánakozva. — Hát még az ármányt és szerelmet... Goethétől!

— Azért vagy te művelt — válaszolt az asszony — Külömben, ha jól tudom, éppen tegnap olvastam az Ármányt és szerelmet, az irta, aki a Schillers Glockét. Majd kitanítod te őt; ez a legkevesebb.

— Ugy beszélsz, — jegyezte meg Eschenbacher — mintha már minden rendben volna. Tudod te, hogy akar-e ő téged?

— Micsoda beszéd, hogy ő akar-e. *Hogy* akar-e! Ne csinálj rossz vicceket — mondta az asszony. Hát nem vetted észre, hogy Flórikánk mennyire imponirozott neki?

— Jaj, jaj, csak úgy gondoltam — volt a válasz — bizonyosan akarni fogja. Peltensohnnal csak sokat teketóriáztunk, tehát neki állott főlebb.

— Te, Eschenbacher, szót se többet arról a Peltensohnról. Flórikánk szerencsétlenné lett volna vele. Ő olyan eingebildeter ember. Szeretném tudni, mire föl. Mindent jobban akart tudni. Az ember a saját maga szemében valósággal ostobának látszott.

— Igenis, mama — felelt a leány — erről az oldaláról nekem sem tetszett.

— Morgensternben — folytatta a mama — egyszerű, szolid embert kapsz, s hogy neki nincs olyan sok bildungos tudománya, az nem baj, sőt csak jobb rád nézve.

— Vajjon hol járhat most — sóhajtott föl Flórika.

— Nem jár az, hanem a Hattyuban ül — mondta az asszony. — Te, Eschenbacher, ha most nem haragudnál a hotelossal, egy kicsit átmehtél volna hozzá.

— Eszembe sincs. Peltensohn annak idején fölkerestem a Hattyuban, s emiatt misstrauisch lett.

— Hallod e, Eschenbacher, mégis csak hiba talán, hogy estére nincs nálunk visite-ben vagy vizite-ben. Ebben a fészekben még rossz gondolatai támadhatnak.

— Ostobaság! Peltensohn estére nálunk volt és mégis megbolondult.

— Fogd be már a szádat arról a Peltensohnról — szólt Eschenbacheré boszusan. — Az egy eingebildeter bolond.

— És csupa vörös bibircsóval volt tele a képe — tódította Flórika.

— Az már nem is lehet kérdéses — rekesztette be Eschenbacher a fürmedvényeket — hogy Morgenstern tizezerszerte jobban tetszik nekem.

### A konkurensnél.

Már öreg este volt, amikor Riesenfeld elment a Morgensternért, minélfogva ez az esemény a gombavári konjunktura-szaglászok szemében ismeretlen maradt.

Sára asszony véletlenül az ezüstneműek rendezésével foglalkozott, amikor az urak rányitottak.

— Feleségem, illetőleg nőm — Morgenstern ur Pozsonyból — mutatta be az ismeretleneket egymásnak Riesenfeld.

— Nagyon örülök, Morgenstern ur, hogy becses személyével megismerkedhetem — udvariaskodott Sára asszony előkelően s a hiányos záru üvegszekrényt igyekezett becsukni. — Tessék csak helyet foglalni.

Leültek.

— A férjem, Riesenfeld, mondta, hogy az uraságod-ön kundsajtja lesz.

— Megbízhatnak benne, hogy olcsón és jól fogom önöket kiszolgálni.

— Az a fő! Uraságod-önnek fogalma sincs róla, minő drágán fizetünk mi itt mindent. Nap-nap után még sem mehet az ember Pozsonyba.

— Nem is szükséges, Riesenfeldné tekiutetes asszonyom. Annyi mintát küldök én ide, amennyit csak akarnak.

— Kár, hogy hölgyiszövegetei is nincsenek.

— Ilyenekről is szívesen gondoskodom.

— Lehetséges! Elájulok... Semmi, semmi. De az nagyon szép volna uraságod-öntől, itt tulságos a drágaság. Mit gondol, mit fizettetett magának ennek a szövethetnek rőfjeért az a Levysohn? — És Sára asszony evvel odatartotta a szoknyája végét a vendég elé, aki annak szövethetjét járatos szemmel vizsgálta.

— Ezért hihetőleg fizetett nyolczvan krajczárt. Megér hatvanat.

— Tökéletesen úgy van. Képzelve, igazán nyolczvan krajczárt fizettem. Uraságod-ön, Morgenstern ur, úgy látzik, nagyon érti az üzletét.

— Az áruisme a fő — szólt a vendég az elismerést mosolylyal nyugtázva.

— Micsoda »krisme« ?

— Bocsánat, nem »krisme«, hanem isme, Kentniss.

— Ugy! Elájulok... Semmi, semmi, értem. Mit gondolsz, Riesenfeld. A Dórikánknak köllene télire ruha. A Morgenstern ur talán küldhetne mintákat.

— Hol kuczorog már megint az a Dórika? — pattant föl Riesenfeld, akinek csak ebben a pillanatban látszott nagy hirtelen eszébe jutni, hogy lánya is volna.

— A fehéreneműt rakja össze a harmadik szobában; de mindjárt itt lehet.

Morgensternt elfogta a nyugtalanság. Dórikában fiatal lányt sejtett, a női társaságtól pedig egy kicsit mindig rémüldözött.

(Folytatása következik.)



### Szent vágyódás.

*A te tanodra szomjazik a lelkem,  
Oh, népem, népem, vérem, Izrael!  
Mert a ki tanodat magába szivta,  
Ereje hite azt nem hagyja el.*

*Tudatlanul az isteni szent tanban  
És tőle idegenül nőttem én;  
S im tehetetlenül hullámzik lelkem  
Érzései s az élet tengerén.*

*Ha néha imaházba elvetődöm,  
A tenyeremre hajtom fejemet,  
Atengedem magam a dallamoknak  
S nem tudom tartóztatni könyvemet.*

*Atjárja akkor igazában lelkem  
Nyomora, üressége, tudata;  
Atérezem akkor, hogy vagyok mint polyva,  
A melyet a szél hány ide s tova.*

*Hiszek, mióta eszemet tudom csak,  
Tanu a lelkem, tanu istenem;  
De sejtetem volt csak hitem, a zsenge;  
Az volt; — életerő forrása nem.*

*Mindig hittem, hogy örökös felettem,  
Egy hatalom, jóságos, névtelen,  
De az életre és a cselekvésre  
Nem tudtam alkalmazni a hitem.*

*Igy nőttem nagyra kegyes és homályos  
Sejtelmekben; de nem elég ez ám;  
Nem volt elég; más, idegen tanokkal  
Nem egyszer, lám, azért kaczerkodom.*

*Hozzád akarok térni mindenestül,  
Hozzád, tanodhoz, népem Izrael,  
Érzem, hogy el nem szakadhatok tőled,  
Mint vér a vértől nem szakadhat el.*

*Szorít az élet és a kötelesség,  
Sok dolgomat kellend megoldani,  
Most tévóváznom többé nem szabad,  
Most már igazán színt kell vallani.*

*Hozzád szegődöm lelkem erejével,  
Fogadj körödbe, népem, Izrael;  
Eltántorodtam már nem egyszer tőled,  
De a mi késik, az nem marad el:*

*Mint egykor vágyam volt leány szerelme,  
Úgy szomjazom mostan a tiedet;  
Akarok élni, hatni s élnem, hatnom  
Nem lehet, érzem, máshogy, mint veled.*

*A tetterő, mely forr, kering eremben  
Mederbe térni már kívánkozik.  
A lelkem is, sokat hányódott lelkem  
Szilárd támaszra úgy óhajtozik:*

*Azért hát elmém gondolata téged,  
Oh Izrael, már többé nem hagy el;  
Oh, légy hát lelkemnek a nyugodalma,  
Légy sebeimnek írja Izrael.*

*Oh, töltsé be napjait életemnek,  
Az Izrael tanának szelleme!  
Vezérelj, kérlek, munkás új életre,  
Vezérelj, Izraelnek istene!*

Varga Károly.

